

TROMMELVLIES 64:

Vier decennia Maarschalk Peper's Moederzielen Groep

Roger Daltrey heeft een zere keel. Da's niet zo leuk voor hem, maar altijd nog beter dan zijn Tommy in de gelijknamige rockopera, die immers niet alleen stom maar ook nog eens doof én blind was. En aangezien de zegswijze luidt: "Het leven begint bij 40", zou je kunnen zeggen dat *Sgt. Pepper* net pas geboren is. 'It's a boy, Mrs. Walker, it's a boy!' zong ik dan ook al uitbundig in Trommelvlies 54, hoewel dat eerder ging over mijn kleinzoon Mees. Maar sorry, ik begin zomaar ergens middenin mijn column. U kunt er waarschijnlijk geen touw aan vastknopen. Laat ik het gewoon opnieuw proberen.

Afgelopen vrijdagavond laat zat ik klaar voor een nieuwe *Later!* van Jools Holland op BBC2. En hoewel ik me verheugde op het merendeel der line-up (Pink Martini, The White Stripes, Kaiser Chiefs, Anjani en Silversun Pickups), was ik ook wel weer eens toe aan de aloude Who. Helaas: Roger D. had zich vanwege keelklachten ziek gemeld.

Zaterdagavond genoot ik op diezelfde BBC van een special over de veertigste verjaardag van *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* (dan was ik dus 10 toen mijn jongste tante me liet meeluisteren naar haar nieuw aangeschafte elpee – die uniformen! die hoes! die uitknipplaatjes!) van... inderdaad. Bands als Kaiser Chiefs, Razorlight en Travis waren uitgenodigd om elk één van de legendarische nummers van het dito album in te spelen, onder leiding van Geoff Emerick, de oorspronkelijke geluidstechnicus van weleer. Gebruikmakend van de originele analoge 4-sporenapparatuur. Dat leverde een aantal aardige plaatjes op. Op een gegeven moment zei drummer Ben Wysocki van The Fray: 'Wat een vreemde gedachte dat John Lennon destijds dezelfde stem door zijn koptelefoon hoorde als ik nu.' Stereophonics hadden in de periode voorafgaand aan de opnamen fanatiek het titelnummer van het album gerepeteerd. Bij binnenkomst in de studio kregen ze echter te horen dat ze geacht werden de *Reprise*-versie te vertolken. Ze hielden zich duidelijk in omdat de camera's draaiden, maar "blij" was niet het woord dat paste bij de eerste reacties van de mannen.

Bovendien zat het programma geklemd tussen twee fijne boekensteunen. Ervoor aflevering nummer drie van *The Seven Ages Of Rock*, een zevendelige serie muziekdocumentaires, dit keer gewijd aan de punk. En erna kwam (verrassing! – voor mij dan, want niet vermeld in mijn tv-gids) Ken Russell's waanzinnige 1975-verfilming van *Tommy*. Met processieleider Clapton in die prachtige, opzweepende kerkscène.

Na *Tommy* werd het echter hoog tijd om te gaan slapen, aangezien ik zondagmorgen wel heel graag op tijd in de kerk wilde zitten. Er zou namelijk een jeugddienst plaatsvinden, door een groepje jongeren volledig zelf bedacht, geschreven, ingevuld, vormgegeven en uitgevoerd (met een heel klein beetje coaching van mij). Daar kwam geen dominee of organist aan te pas. Het was tegendraads, gedurfd en buitengewoon indrukwekkend.

Want zeg nou eens eerlijk: wie heeft ooit een gevulde kerk uit volle borst Bob Marley's *One love* horen zingen? Ik bedoel maar.

Cirkeltje rond.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: mijn favoriet in 1967 *Lovely Rita* van The Beatles (maar *I found out* van The Pigeon Detectives mag ook).